

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.890 van 29 oktober 2014
in de zaak A. 213.776/XIV-35.954**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kathleen Dassen
 kantoor houdend te 2070 Burcht
 Pastoor Coplaan 241
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 september 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 128.122 van 18 augustus 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 september 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest “op geen enkele wijze heeft [...] gereageerd op het verweer en de middelen van verzoeker”. Hij gaat daarmee echter voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas volstaat “om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te

onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden” en dat “hetzelfde dient gezegd te worden over de bij het verzoekschrift gevoegde documenten”. Deze vaststellingen vinden steun in het rechtsplegingsdossier waarin de verklaringen van verzoeker zijn opgenomen. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, voldoet het bestreden arrest daarmee aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en is er van een “uitholling van het recht op hoger beroep” geen sprake.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker zich ter staving van zijn nood aan subsidiaire bescherming heeft beroepen op elementen van zijn, ongeloofwaardig bevonden, asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook wel degelijk stellen dat “een ongeloofwaardig asielrelaas [...] geen aanleiding [kan] geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming”.

Zoals in het bestreden arrest terecht wordt gesteld, houdt artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voorwaarde toevoegt aan artikel 39/73 van de vreemdelingenwet. In het bestreden arrest wordt enkel vastgesteld dat verzoeker ter terechtzitting volhardt in zijn verzoekschrift. Op de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 2 juli 2014, waartegen verzoeker geen verweer heeft ontwikkeld zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze kon besluiten dat geen afbreuk wordt gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond.

Het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negenentwintig oktober tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams